

Mette Frederiksens tale ved mindehøjtideligheden for Anker Jørgensen

Taler

Mette Frederiksen
Formand for
Socialdemokratiet

Dato

2. april 2016

Sted

Christiansborg Slotsplads,
København

Alle kendte Anker. Drengen fra arbejderklassen, der voksede op i den socialdemokratiske bevægelse. Den unge mand, der talte på vegne af kollegerne. Først i FDB. Siden på vegne af alle arbejdsmænd i Danmark. Og senere som folkets statsminister i en vanskelig periode af danmarkshistorien.

Anker var igennem hele livet en tillidsmand. I ordets egentlige betydning. En mand, mennesker havde tillid til. Ankers egen historie gav ham ledetrådene til hans politiske virke. De små forbedringer i arbejdslivet. Udbygningen af velfærden. Skridt for skridt. Altid sammen. Fordi fremskridt skabes i fællesskab.

Men Anker var mere end det. Han var et nysgerrigt menneske. Nysgerrig på ideer. På mennesker. På kultur og filosofi. Hans begær efter viden og nye tanker blev aldrig slukket. Det er måske en side af Anker, der ikke har været så meget fokus på, efter at han forrige søndag gik bort.

Ved valget i 1981 blev Anker spurgt, om han følte sig ensom. Først svarer han, at man ikke er ensom i arbejderbevægelsen. Derefter følger han op – og henviser til ”Ensom blandt mennesker” af Sartre.

Hvem havde troet, at en arbejderdreng fra Christianshavn som statsminister ville citere én af de største i europæisk litteratur?

Anker var symbolet på, at lige så vigtig som materiel fremgang er for arbejderbevægelsen; lige så vigtigt er det, at vi bliver klogere. På hinanden. Og på samfundet.

At indsigt ikke afhænger af, hvor i samfundet man er født. At vi aldrig stiller os

tilfredse. At viden ikke er forbeholdt de få.

Da Anker blev 90, blev han spurgt af en journalist, hvordan det er at blive ældre. Anker svarede:

”Det er følelsen af, at der gradvis bliver lukket ned for apparatet. Det noterer jeg med en vis utilfredshed.”

For helt frem til, at apparatet ikke ville mere, var Anker på farten. Rundt i København med bus – uden fast stoppested. Men for at opleve. For at møde nye mennesker. For at genopleve gamle minder.

Det kunne godt tage sin tid, sådan en tur. Ikke kun på grund af først 1-stok og siden 2-stokkesystemet. Men også fordi, at Anker overalt blev mødt af velvillige danskere. Enten med noget på hjerte. Eller blot med et ’Dav Anker’. Og Anker hilste altid pænt igen.

Anker sagde selv, at det ikke handler om at leve, men om at opleve.

Personligt som politisk oplevede Anker mere, end de fleste er forundt. Han oplevede Danmark blive besat; og befriet igen. Han så en mur blive bygget igennem Europa – og han så, hvordan mennesker ikke lader sig spærre inde. Fra første parket var han vidne til oliekriser, jordskredsvalg, reallønsfrem- og -nedgang.

Han så med egne øjne, hvordan det land han elskede, udviklede sig. Fra et skarpt klasseopdelt land til et moderne velfærdssamfund. Og han har en stor del af æren for det vundne land.

Anker stod ved sine værdier. Sine principper. Også når det var svært. Han deltog aktivt i modstandsbevægelsen. Han var igennem hele sit liv engageret i kampen mod kommunisternes antidemokratiske virksomhed. Han talte stormagterne midt imod, når han mente det var rigtigt. Også når det havde omkostninger.

Siden Anker gik af som formand for Socialdemokratiet, var han en stille samvittighed. Han var aldrig væk. Kritikere vil sige, at han ikke var den største hverken af statur eller i traditionel politisk forstand. Men den slags siges kun af dem, der kender prisen på alt og værdien af intet.

Ankers livslange kamp for lige muligheder er ikke slut. Men verden er en anden i dag. Udfordringerne er nogle andre. Vi vil selvfølgelig ikke kæmpe imod fortidens uretfærdigheder, men finde svar på nutidens. Som Anker gjorde det.

For der er social uretfærdighed i Danmark. Der er kræfter, der ønsker at nedbryde et arbejdsmarked med ordentlige løn- og arbejdsvilkår. Kræfter der mener, at fællesskabet er en klods om benet.
Men uden fællesskabet er friheden kun for de få.

Den kamp var Ankers. Den kamp er vores i dag.

Vi vil ikke mindes Anker med bøjet nakke og slukkede øjne. Tværtimod vil vi smile og ranke ryggen, når vi tænker på ham. Det er ikke i hans ånd at fortabe sig i bedrøvelse og sorg. For der var næsten altid godt humør og spil i øjnene, når man var sammen med Anker.

Som sidst tre yngre socialdemokrater fra min egen generation besøgte ham på plejehjemmet i Valby.

Oven på et par enkelte flaskeøl siger én af gæsterne til Anker, at det var en ære at besøge ham. At Anker står som én af de største i arbejderbevægelsen.
Anker var jo gammel. Han tager hånden op til øret og siger, at han ikke kan høre, hvad der bliver sagt. Den unge socialdemokrat gentager så budskabet: ”Du hører til blandt de største i vores bevægelse, Anker.” Anker smilede, så på dem og sagde: ”Jeg hørte dig godt første gang”.

Anker Jørgensens liv strakte sig fra 1922 til 2016. Et liv med to faste holdepunkter. Hans familie og den socialdemokratiske bevægelse. For os, vil han altid være blandt de største.

Tak for ordet.

Tags

Mindetale, Socialdemokratiet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/mette-frederiksens-mindetale-ved-anker-joergensens-mindehoejtidelighed-i-vega>